

Chương 16

Giai Nhân Thất Chí Hiệp Sĩ Trốn Tình

Khi Yến Lăng Vân tự báo danh tánh và cởi bỏ mặt nạ, lập tức toàn bộ quần hùng chấn kinh và xao động. Nguyên vì giang hồ vẫn truyền ngôn, cho đến Võ Đang phái và Đạp Tuyết Vô Ngân Bạch Côn nhận định đều sai và đều vu cáo cho Yến Lăng Vân là Lăng Vân Yến, tới đây coi như hoàn toàn chỉ là lời vu cáo.

Họ chẳng những rõ ràng là hai người mà còn là hai người đối địch, nhưng có một người vui mừng khôn xiết đang ngồi ở sau đài là Ngọc Quan Âm Bạch cô nương. Nàng tha thiết nhớ người trong mộng đã lâu, lập tức vẻ buồn tan biến, nàng khẽ nghiêng đầu nhìn ra rồi ôm chầm lấy mẹ:

- Mẹ, nữ nhi đã nói đâu phải hoang ngôn phải không? Biết đâu Yến thiếu hiệp đến đây chẳng là để giúp chúng ta một tay? Mẹ nghe đấy, hai người họ chẳng là đối địch đấy ư?

Thường ngôn có nói "Kẻ thù của kẻ thù ta tức là bạn ta", tự nhiên bây giờ, trừ Bạch Phụng Tiên, người khác đã nhận ra rất rõ. Nhân vậy lão tổ mẫu Trác Như Lan lập tức tiếp lời:

- Hảo hài tử, oan khuất cho con ta quá, chuyện này đều do nhị thúc con hồ đồ thấy việc không tường tận, có mắt không trông. Vị thiếu hiệp họ Yến kia có vẻ trung hậu thành thực, sao lại là ác nhân cho được?

Tiếp đó lão bà trịnh trọng ôm vai cháu gái nói tiếp:

- Phụng nhi, đợi chút nữa con cố giữ chàng lại đây nhé!

Câu nói ấy rõ ràng bao hàm hai ý nghĩa: một là chuyện báo thù rửa hận của Bạch gia thế tất phải cậy tay người ta, hai là chẳng khác nào nói, ta đã nhận đúng người rồi, chung thân đại sự của con đừng nên bỏ qua.

Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên sinh ra bằng tuyết thông minh, đâu lẽ gì không hiểu ý của tổ mẫu, lập tức nàng e lệ cúi đầu hơi ứ một tiếng trong lòng nở rộ.

Bên ngoài Lăng Vân Yến nghe câu nói phần nộ của Yến Lăng Vân lại cười nhẹ:

- Huynh dài nóng tính thật, xem ra tên chúng ta giống nhau cả ba chữ tất cũng dễ hiểu lầm, việc gì phải giận dữ? Huynh dài nói cái gì chấm dứt.

Yến Lăng Vân định thần nhìn đối phương chợt nhận ra giọng nói đối phương rất quen thuộc, chỉ nhớ không ra đã gặp người này ở đâu, trong bụng mười phần nghi hoặc. Chàng đáp:

- Tại hạ hoàn toàn không có thành kiến, tất cả xin nghe lời tôn giá chỉ bảo?

Thật ra chàng mới bước chân vào giang hồ chưa biết chấm dứt những ngộ nhận với người khác là phải làm sao, vị thiếu niên xinh đẹp Lăng Vân Yến kia gật gật đầu mỉm cười:

- Thế ư? Chúng ta sẽ đấu ba trường định hơn thua, hai trận đầu có thể mượn quy định ở võ đài họ Bạch đây, trường thứ nhất là vượt qua ba cửa và Võ Đang kiếm trận, trường thứ hai sẽ cùng giao thủ với Bạch cô nương. Trường thứ ba, đêm nay canh ba, chúng ta sẽ lên đỉnh Chung Sơn bàn tiếp. Đồng thời ta có hai điều kiện phụ: một, bất luận vượt kiếm trận hay động thủ cùng Bạch cô nương không được đả thương người, hai, ta không dùng tới công phu vừa đối phó với tên tiểu tặc họ Kim kia, còn huynh dài cũng không được dùng tà pháp của Miêu Lãnh lão ma. Thế nào, nếu huynh dài tự nhận không thể chịu nổi cứ nói thẳng, chúng ta không cần tỷ thí cũng chẳng sao.

Không hiểu chàng ta đề nghị như vậy là có ý gì, nhưng trong tình hình ấy tiểu thư sinh Yến Lăng Vân ngạc nhiên đáp:

- Được! Cứ y như thế!

Thiếu niên xinh đẹp Lăng Vân Yến cười lớn:

- Đệ nhất trường, vượt tam quan, tại hạ vừa mới làm xong, bây giờ là tới huynh dài đó!

Kiểu tỷ thí này khiến chủ khách có mặt tại đó nửa vui nửa lo. Vui vì hai vị cao thủ tỷ thí võ công thực là dịp hiếm để đại khai nhãn giới mở mang kiến thức và Võ Đang phái cũng nhân điều kiện không được đả thương người đỡ phải mang nhục. Còn lo vì thắng bại của Yến Lăng Vân chẳng khác nào thắng bại của các người cùng một trận tuyến. Nhất là Ngọc Quan Âm Bạch cô nương mười phần hoảng hốt lo lắng vì nàng bị liệt vào một trong ba trường tỷ thí, so tương đương với Võ Đang kiếm trận.

Yến Lăng Vân ngang nhiên phi thân hạ đài, dễ dàng vượt qua hồ nước và bãi phấn. Chẳng khác gì thiếu niên Lăng Vân Yến, chàng vẫy tay thổi tắt ngọn nến rồi đơn chưởng nhắc thiết côn lên, hai mắt khê nhắm như ngằm vận thần công. Trong chớp mắt chỉ thấy nơi chỗ tay cầm của chàng hiện lên một màu đỏ tía nhạt, thiết côn liền rơi

xuống hai đoạn, hiển nhiên nói đã bị Lục Dương Thần Công của chàng dung hóa nên mới có hiện tượng ấy. Kết quả ấy còn ghê gớm hơn công lực của Lăng Vân Yến vừa rồi. Chủ khách quần hùng đều lắc đầu lè lưỡi tán thán thần công của chàng không ngớt, đến độ Lăng Vân Yến cũng phải buột lời khen:

- Công phu huynh đài tuyệt diệu!

Bảy giờ bảy kiếm khách của phái Võ Đương đều đã xuất trường xếp thành phương vị thất tinh trên đả lôi đài, mỗi người tự đứng vào vị trí xếp sẵn của mình, bảy thanh kiếm lấp lóe sáng, sát khí đằng đằng. Bảy thanh kiếm ấy đều là các đệ tử xuất sắc đời thứ hai của Võ Đương là Tu Minh, Tu Tuệ, Tu Nguyên, Tu Nhất, Tu Tế và do hai đạo trưởng Phi Vân Tử Kỷ Hàm Tu và Bạch Vân Vũ Sĩ Đông Huyền Phong thân chỉ huy đứng án ngữ ở hai cung Thiên Khu, Thiên Toàn. Nét mặt bảy người đều hết sức căng thẳng. Điều này chẳng khác gì Võ Đương phái đã dốc toàn lực đối địch. Thất Tinh Kiếm Trận là tuyệt học trấn sơn của Võ Đương, nếu bị người khác dễ dàng vượt qua, tất nhiên sẽ tổn thương lớn đến uy danh. Vả chăng đây cũng là cơ hội tốt để Võ Đương trả thù rửa hận, bất luận là Yến Lăng Vân hay Lăng Vân Yến, đều bị họ là địch nhân của môn phái không thể tha thứ, thành hay bại chỉ ở lần này thôi.

Nói cho đúng, loại kiếm trận này của họ có biến hóa vô cùng, ẩn chứa huyền cơ vô hạn, bảy người như cùng một thể khiến đối phương dù có phòng bị cũng không kịp, uy lực của nó thật không gì so sánh được.

Chỉ thấy thiếu niên xinh đẹp Lăng Vân Yến đưa mắt nhìn lướt qua kiếm trận hơi cười lạnh một tiếng rồi gật đầu với Yến Lăng Vân:

- Kiếm trận người ta đã lập xong, ta vào trận trước được chăng?

Yến Lăng Vân cũng gật đầu:

- Xin mời tôn giá.

Rồi đó Lăng Vân Yến tay không cầm bất kỳ loại vũ khí nào, thuận tay ngắt một đoá đại cúc Ngọc Đái Kim Câu trồng trong cái bồn cảnh đặt ở góc lôi đài. Chàng giơ đoá hoa mỉm cười chậm chạp bước vào kiếm trận đưa mắt nhìn các đạo sĩ kiếm khách, mục quang dừng ngay Phi Vân Tử, cao giọng nói:

- Tâm ý đạo trưởng, tiểu sinh hiểu rất rõ, hôm nay xin cứ tận lực, bất luận sinh tử chẳng nên bỏ qua cơ hội tốt này nhé?

Vị quái thư sinh này nói một lời đã phá hết tâm cơ người khác khiến Võ Đương nhĩ lão bất giác đỏ gay cả mặt. Chàng cũng chẳng buồn đợi câu trả lời an nhiên đứng thẳng. Dung nhan sắc mạo chàng đẹp như ngọc chẳng khác nào phụng giữa bầy gà.

Phi Vân Tử then quá thành giận, trường kiếm lập tức lay động phát ra một đạo ngân quang đâm vọt tới Lăng Vân Yến. Lão vốn hiện thời thân làm Võ Đang Chưởng môn công lực hỏa hầu đâu phải tầm thường. Lão phát chiêu đầu tiên, lập tức sáu người còn lại đồng thời động thủ, kiếm quang phủ xuống như tuyết rơi rụng. Bảy thân ảnh biến thành bảy cái chong chóng quay tít chung quanh Lăng Vân Yến, từng luồng bạch quang quán quít khí lạnh toát ra lạnh buốt như thành biển kiếm thực sự dễ sợ không thể tưởng tượng.

Mặc tình hình như thế, toàn bộ kiếm quang vẫn chưa động được tới chéo áo địch nhân. Cũng chẳng biết thiếu niên Lăng Vân Yến sử dụng loại thần hình bộ pháp gì, chỉ thấy chàng vẫn an nhàn tự tại, thần thái vẫn thung dung như cũ lướt qua lướt lại trong vòng kiếm quang, ở ngoài nhìn vào có cảm tưởng như cả bảy đạo sĩ Võ Đang ai nấy cũng hạ thủ lưu tình nhân nhượng chàng và để trống nhiều chỗ cho chàng tránh né. Nhưng nếu nhìn kỹ lại phát hiện thân hình chàng lúc lớn lúc nhỏ, rõ ràng kiếm sắp đâm trúng bỗng lại hụt. Hiển nhiên đó là một chuyện khó thể tưởng tượng.

Võ Đang bảy kiếm khách ai nấy kinh tâm động phách và càng tận lực tấn công điên cuồng. Ngờ đâu chỉ mới qua ba, bốn chục hiệp, đột nhiên thân pháp Lăng Vân Yến biến đổi, chỉ thấy bóng nhân ảnh của chàng lấp loáng ở mọi nơi uyển chuyển như đã hóa thân ra thành hằng trăm người khác, khiến bảy kiếm khách hoa mắt không nhận rõ đâu là người thật đâu là người giả. Tình hình như thế càng khiến Phi Vân Tử lửa giận bùng bùng nghĩ bụng:

"Nếu địch nhân không trả đòn, tại sao ta không cần thủ nữa chỉ chuyên tấn công?"

Lập tức lão gầm lên một tiếng ra hiệu, bảy lưỡi kiếm đan thành một lưới kiếm đồng thời đâm tới đối phương.

Nào ngờ đối phương bật lên tiếng cười lạnh đơn chưởng vung lên, trước mắt ánh vàng lóe lên, các kiếm khách đều bị chấn động hổ khẩu, trường kiếm nhất tề bay rớt tán loạn. Thì ra đối phương chỉ dùng bảy cánh hoa cúc đại đoá biến thành bảy đạo ám khí vàng như thiết bủa của Tôn Ngộ Không đánh rơi hết vũ khí của bảy đạo sĩ Võ Đang.

Hiển nhiên Lăng Vân Yến đã thi triển tuyệt kỹ Phi Hoa Huyền Thạch mà chỉ nghe đồn đại trong giang hồ. Nhất thời bảy đệ tử Võ Đang vừa kinh hoảng vừa ngượng ngùng hổ then, nhất là Phi Vân Tử chỉ hận đất không nở ra để lão chui xuống. Thiếu niên Lăng Vân Yến vẫn an nhàn như không hề có chuyện gì xảy ra ung dung xin lỗi đối phương:

- Làm phiên đến các vị, xin thứ tội thất lễ.

Rồi di bộ bước ra ngoài trận đưa mắt nhìn Yến Lăng Vân:

- Đến lượt huynh dài rồi đấy!

Tự nhiên Yến Lăng Vân đã đến nước này chẳng còn lời gì để nói, hà huống trước đây không lâu đã từng bị Võ Đang khuất nhục, người trẻ tuổi nào cũng có phần háo thắng, nay có cơ hội trả đũa cũng có thể bớt hận phần nào. Võ Đang phái đã thua một trận như thế theo lẽ không còn mặt mũi đâu tái đấu, nhưng họ lại khác, lập tức tự động nhặt trường kiếm bố trí phương vị, cầm hận đợi Yến Lăng Vân.

Hiển nhiên trong bụng các kiếm khách đều hy vọng lỗ thua trận trước quyết phải thắng trận này, trút giận lên đầu Yến Lăng Vân. Tình hình cực kỳ căng thẳng, Yến Lăng Vân cũng không cần cầm loại vũ khí nào trong tay, chỉ nhặt mấy viên đá dưới chân lôi dài rồi liền bước vào kiếm trận Thất Tinh. Lần này các đạo sĩ Võ Đang đã đề phòng rất cẩn mật không giống như trận trước. Họ nghĩ chàng cầm đá vào trận cũng giống như thiếu niên Lăng Vân Yến biến nó thành ám khí.

Nào ngờ kiếm trận vừa vây chàng tấn công, chàng thi triển Quỷ Ảnh Thân Pháp di động liên tiếp, rồi bóp vụn đá trong tay ném ra bốn bên tán loạn. Rồi khoanh tay đứng yên bất động. Thực không thể tin được, lúc ấy cả bảy đệ tử Võ Đang đều chưa biết xoay trở ra sao, cả bọn họ đều như mất trí không ai tấn công chàng nữa. Chẳng những Thất Tinh Kiếm Trận đã toàn loạn không thành chương pháp gì nữa tựa như sư đồ họ không còn ai nhận ra nhau. Quái thư sinh Lăng Vân Yến quan sát tình thế bật cười tán thưởng:

- Không sai, không sai, lấy gậy ông đập lưng ông, dùng Bát Quái Kỳ Môn phá Thất Tinh Kiếm Trận, thực là phương pháp cực giỏi đó!

Thì ra vừa rồi Yến Lăng Vân nhìn thấy kiếm trận biến hóa, ngẫu nhiên xúc động tâm linh nhớ lại sở học của mình nên nhân có đá trong tay liền bóp vụn bắn ra thành Bát Quái Kỳ Môn đại pháp phá trận đối phương. Họ chỉ tập trung chú ý đến thân hình bộ pháp của chàng để tìm sơ hở tấn công. Nào ngờ hai mắt hoa lên, trước mắt cát vàng mù trời, khắp nơi đều là núi non trùng điệp không có biên tế, vượt qua lớp đất này lại đến lớp đất đá khác vô cùng vô tận, chẳng biết tại sao lại như thế, tất cả đều bỏ chạy dạt ra mồ hôi đầm người.

Quần hùng dưới chân dài mười phần kinh ngạc chẳng hiểu vì sao, có người còn cho rằng Yến Lăng Vân đã phạm quy định, sử dụng pháp thuật. Chỉ có Nga My Chuởng giáo Xích Dương Tử Tề Nguyên tu tập uyên bác, vừa nhìn đã nhận ra là môn độn giáp cực kỳ uyên thâm, bất giác lão kinh hãi thâm:

"Trước mắt là hai vị thiếu niên, người nào đều cũng có bản lĩnh cao thâm khó lường, dù có tìm bốn bể chẳng có ai bằng, nếu họ hành động bất chính võ lâm sẽ gặp kiếp nạn khó biết hết được, chẳng lẽ kiếp nạn giang hồ sẽ do hai thiếu niên này mà ra ư?"

Nhất là chủ nhân Đạp Tuyết Vô Ngân Bạch Côn gần đây giao du với Võ Đang rất mật thiết, mắt thấy hiện trạng, liền nổi nghi Yển Lăng Vân chính là kẻ thù của Phi Vân Tử nên rất chú ý đến chàng. Một lúc hần nghĩ ra một kế vội vàng quay vào hậu đài, lo lắng nói với diệt nữ Ngọc Quan Âm:

- Phụng nhi, Phụng nhi, việc quá khứ là do ngu thúc không đúng nên khiến cháu oan khuất. Nhưng nay các kiếm khách Võ Đang đang nguy tới đầu. Cháu ơi! Cháu hãy ra xin Yển thiếu hiệp vài lời, cầu y hạ thủ lưu tình được chăng?

Hần nói được mấy lời ấy không phải dễ vì thói quen của hần xưa nay rất khó mà cúi đầu hạ mình, huống gì phải nhận lỗi với vãn bối! Bất quá lúc này bắt buộc hần phải chịu khuất. Một vì hần đã tận mắt nhìn thấy tuyệt học của đối phương, bao nhiêu kiêu ngạo tan biến tự thẹn xưa mình đã ngồi giống nhìn trời, hai vì đại cục hần phải tự thay đổi đường lối. Vả chăng Ngọc Quan Âm vốn rất thân tình với Yển Lăng Vân từ khi còn ở Bách Linh động là điều hần nhìn thấy tận mắt.

Đồng thời lão tổ mẫu Trác Như Lan đứng cạnh cũng giục cháu:

- Hài tử ơi! Mau ra hóa giải đi, cả nhà Bạch gia ta nhất thiết sẽ coi trọng y mà!

Trạng huống như thế, Bạch Phụng Tiên không thể làm gì khác, lập tức nàng chỉnh lại y phục đi ra trước lôi đài. Nàng e lệ đến đỏ mặt gọi người yêu trong mộng của nàng:

- Xin Yển thiếu hiệp tạm nương tay, tiểu muội Bạch Phụng Tiên đến đây.

Yển Lăng Vân khẽ gật đầu đáp lễ nàng, rồi vung tay phát ra một kinh khí khiến toàn bộ cát đá đang bày thành Bát Quái Kỳ Trận tiêu tan, nghiêng mình hỏi thiếu niên Lăng Vân Yển:

- Cuộc đấu của tại hạ xem có được không?

Không ngờ vị quái thư sinh thực là quái, mặt chàng lộ vẻ kỳ dị, chẳng đáp gì cả chỉ đưa hai ánh mắt nhìn Ngọc Quan Âm, đến khi các kiếm khách Võ Đang tỉnh táo rút xuống lôi đài mới quét mắt nhìn Yển Lăng Vân đáp:

- Cũng tạm, bất quá chỉ hơi xảo thuật một chút!

Hai mắt chàng ta chỉ hơi cười chỉ vào Bạch Phụng Tiên:

- Thì ra cả chàng và nàng đều đã biết nhau rồi ư? Xem ra chàng sẵn tâm nàng sẵn ý, tiểu sinh hy vọng hai vị đẹp duyên!

Nhưng rồi lại nhìn Yến Lăng Vân lắc đầu:

- Huynh đài khoan đặc ý đã, đài quy vốn rất rõ ràng, đệ nhất trường chúng ta chưa phân cao thấp, còn tới hai trường, ai biết lỡ ta trúng tuyển trở thành tân lang thì sao?

Mấy câu châm chọc ấy khiến Yến Lăng Vân đỏ ửng mặt, chàng vội nghiêm mặt:

- Xin huynh đài nói năng thận trọng một chút, hôm nay tại hạ đến đây là để chấm dứt những liên hệ với các hạ chứ đâu có liên quan gì đến tỷ thí chiêu thân?

Câu ấy của chàng là lời thật nhưng đối với Bạch Phụng Tiên chẳng khác nào gáo nước lạnh tạt vào đầu nàng.

Giữa sự có mặt của quần hùng, nàng không thể bật khóc, nhưng không thể không oán nhìn chàng. Bấy giờ thiếu niên Lăng Vân Yến mới đưa mắt nhìn Bạch Phụng Tiên, rồi lại nhìn Yến Lăng Vân:

- Huynh đài có hối hận cũng muộn rồi, rõ ràng huynh đài vượt qua mấy cửa ải và kiếm trận đều là quy định của người ta về cuộc tỷ thí tuyển chồng. Còn liên hệ rắc rối giữa chúng ta cũng là do tỷ võ chiêu thân. Nếu không, ta có cần lãnh giáo làm gì? Vả chẳng hãy còn hai trường nữa, nói bây giờ cũng là quá sớm. Nếu thực huynh đài không có ý gì với cô nương đẹp như hoa như ngọc này, đêm nay chúng ta gặp nhau sẽ bàn lại, được chăng?

Quái thư sinh này thật đúng là kỳ quái chẳng hiểu ý thực chàng ta ra sao, khiến Yến Lăng Vân ngẩn người không biết đáp sao cho phải. Lăng Vân Yến lại nhìn nghiêng sang Ngọc Quan Âm:

- Bây giờ có lẽ chúng tại hạ đến lúc phải lãnh giáo Bạch cô nương rồi, tiểu sinh xin được lãnh giáo trước!

Đài quy vốn có quy định cuộc tỷ thí tối hậu là đấu với Bạch Phụng Tiên để chọn người trúng tuyển, Bạch Phụng Tiên đáp:

- Hay lắm!

Mặt nàng đầy bi phẫn lập tức rút trường kiếm quát to với Lăng Vân Yến:

- Hung đồ họ Lăng kia! Hôm nay bản cô nương không chết người không thoát khỏi nơi đây đâu!

Thì ra nàng có ý báo thù, mà cũng chẳng hiểu vì sao nàng lại thù thiếu niên Lăng Vân Yến này? Không ngờ Lăng Vân Yến mặt không đổi sắc lùi lại vài bước lắc đầu:

- Hôm nay tiểu sinh đến đây tuyệt không phải có hẹn, mỗi người đều có mục đích khác nhau, không thể gộp lại làm một được. Việc của ta với lệnh tổ sẽ có cách giải quyết, hôm nay chỉ cần theo đúng đài quy, cô nương cần gì nóng vội?

Rồi quay lại Yến Lăng Vân:

- Đã như thế, huynh đài lãnh giáo trước được không?

Nhưng vừa dứt câu ấy, Ngọc Quan Âm đã vội xen vào:

- Cô nương đối với Yến thiếu hiệp đã nguyện chịu hạ phong, hung đồ người không dám động thủ với ta ư?

Câu này của nàng đã lộ hết chân tướng, chẳng khác nào tuyên bố với chúng nhân tâm ý của nàng, nhân vậy thiếu niên Lăng Vân Yến cung tay với Yến Lăng Vân lớn tiếng cười nói:

- Chúc mừng huynh đài, hôm nay huynh đài đã được Bạch cô nương tuyển chọn, hẹn gặp lại tối nay nhé!

Tiếp đó hai vai lay động, chúng nhân chỉ thấy hai mắt hoa lên, chàng đã hạ thân xuống đài tung thân ra ngoài cổng Bạch phủ. Thân hình chàng cực kỳ mau, giữa thanh thiên bạch nhật chỉ thấy một luồng xám nhạt giống như phi tiên, đến Yến Lăng Vân cũng tự biết không bằng, nhất thời ngẩn người kinh ngạc.

Tự nhiên, có ai muốn đuổi theo cũng không thể nào kịp. Bạch Phụng Tiên tỉnh ngộ người ấy đến đây là hoàn toàn có ý kết hợp đại sự cho nàng chứ không có ý gì khác. Yến Lăng Vân cũng hiểu ra ý ấy nên hết sức hoang mang vì cục diện trước mắt. Chàng vội vàng hướng về Ngọc Quan Âm cung tay nói gấp:

- Tại hạ có việc rất cần kíp, ngày khác sẽ đến bái vọng cô nương.

Mục đích của chàng chỉ là mượn lời thoát thân nên không đợi nàng đáp, lập tức chuyển thân vọt ra hơn mười trượng phi hành ra ngoài trang phủ. Bạch Phụng Tiên hoảng hốt mặt hoa thất sắc vội kêu to:

- Yến thiếu hiệp khoan đã.

Chẳng cần để ý tới ai, nàng phi thân đuổi theo chàng. Bấy giờ, mặt trời đã ngả về tây, trời sắp buông màn đêm xuống.

oOo

Yến Lăng Vân, sau khi trải qua cuộc phong ba ở phủ Trì Châu chàng định đến Kim Lăng tìm gặp Cát Phi Quỳnh, lại e dọc đường lại xảy ra việc bất thường nên phải dịch dung đeo mặt nạ để tránh mọi ngộ nhận. Quả nhiên dọc đường không ai nhận ra chàng và cũng chẳng ai làm chàng với Lăng Vân Yến.

Đến Kim Lăng rồi, chàng vội tìm Nhất Âm sư thái ở núi Thanh Lương là nơi hẹn với Cát Phi Quỳnh vẫn chưa thấy tin tức gì của nàng. Chàng đành phải tạm ngụ tại Thanh Lương tự gần đó chờ đợi ý trung nhân đến để bàn định có nên đến Nam Hải hay không rồi sau sẽ tìm gặp quái thư sinh Lăng Vân Yến ở Chung Sơn, tuy vậy chàng cũng để ý thăm hỏi tình trạng của Ngọc Quan Âm. Chàng có ý lo trước khi xảy ra trận quyết đấu giữa Bạch phủ và Lăng Vân Yến, nếu chàng để lộ thêm hình tích sẽ chịu thêm ngộ nhận. Nhân vậy đến hôm nay nghe tin Ngọc Quan Âm tử võ chiêu thân chàng mới tìm đến quan sát, nào ngờ bị quái thư sinh nhận ra chân tướng và biến chàng thành người đến đả lòi dài tử võ cầu thân.

Dĩ nhiên nói chàng không để ý gì đến mối tình của một giai nhân như Ngọc Quan Âm là nói dối nhưng vì chàng đã có người chí tình đã hẹn thề ước nguyện với Hồng Lăng Nữ, chàng đâu nỡ phụ bạc nàng, do đó dù nghe tiếng gọi của Ngọc Quan Âm chàng cũng đành bấm bụng phi thân ra khỏi trang phủ, chuẩn bị quay về Thanh Lương tự đợi đêm sẽ lên núi Chung Sơn đúng hẹn với Lăng Vân Yến.

Không ngờ chàng mới đi hơn mười dặm, gần đến vùng núi Độc Long Cương đột nhiên nhìn thấy từ xa có hai bóng người như lão nhân dẫn theo một tiểu tặc Kim Quang Lượng đang phi thân đến gần chàng. Nhất là Kim Quang Lượng, vừa nhìn đã nhận ra Yến Lăng Vân, hấn lộ ra vẻ rất mừng rỡ, lập tức ghé vào tai một quái lão nhân nói gì đó rồi bước mau tới gọi rồi rít:

- Yến hiền đệ, ngu huynh đợi hiền đệ ở Kim Lăng đã lâu, sao bây giờ hiền đệ mới đến? Có lẽ lòi dài tuyển rể ở Bạch gia đã bị người khác đoạt mất rồi chăng?

Thái độ hấn biểu lộ sự thân thiết cực độ một cách bất ngờ, nhưng Yến Lăng Vân đã sẵn thành kiến hấn là người gian hiểm nên không thềm đáp. Hai quái lão nhân kia một người gầy gò lêu khêu mũi như mũi két, hai con mắt sâu hoắm, lứa thưa mấy sợi râu chuột, tóc búi như tóc đạo sĩ, mặt rất kiêu ngạo, áo quần bẩn thỉu vừa thấy đã sinh chán ghét. Một lão lại mập tròn như quả cầu bằng thịt, hai con mắt đảo lộn lia lịa và mặc cái áo rộng thùng thình giả dạng như văn sĩ trông rất buồn cười, Yến Lăng Vân hơi chậm bước mặt lạnh như tiền:

- Đa tạ Kim Thiếu Sơn chủ, tại hạ cũng chỉ vô ý tham dự cuộc tử võ, phiên Thiếu Sơn chủ phải quan tâm.

Chàng bước ngang tránh chính lộ, vẫn đi như cũ. Không ngờ thái độ lạnh lùng của chàng cũng không khỏi bị gây phiền hà. Hấn bật cười ha hả đứng chặn đường chàng rồi chỉ hai lão quái nhân giới thiệu:

- Hai vị này đều là sư bá của ngu huynh và là tôn sư của Ngô đại ca đó. Hiền đệ không bái kiến họ ư?

Nghe câu ấy Yến Lăng Vân bất giác giật mình thầm nghĩ:

"Thì ra hai lão cổ quái này đều là Quát Thương Ngũ Quỷ?"

Chàng không muốn gặp bọn ác đạo này, chỉ đưa hai tay cung lại:

- Xin thứ cho tại hạ có chuyện cần đang đợi, lần khác sẽ tái kiến.

Theo thái độ của chàng như thế hiển nhiên là không muốn nói chuyện với chúng nữa, chúng cố ép làm chi, nhưng sự thực ngược lại. Lời nói chàng vừa dứt, hai lão quái vật còn đứng xa hơn trượng, thân hình không động, đột nhiên đã tiến đến trước mặt chàng. Nhất là lão quái vật cao lêu khêu lập tức giao hai con mắt ti hí, tay vuốt mấy sợi râu chuột cười lạnh lùng:

- Tiểu tử này có gì gấp? Chẳng phải đang vội tìm người đến Nam Hải ư? Phải không?

Lão chỉ cái mũi kết của lão tiếp tục:

- Lão phu Quỷ Cốc Tử Ma Giang, có lẽ người cũng nghe tên lão phu chứ, tại sao có Phật ở trước mắt mà không lạy?

Đồng thời lão quái mặt cũng cười ha ha nói:

- Tiểu tử, ta là Âm Phong Tử Hoàn, bằng Quát Thương Sơn Ngũ Lão chúng ta có kém gì Nam Hải Bát Quái, khỏi cần đi tìm đâu xa, hãy theo chúng ta cũng được!

Nghe ngũ khí tự cao tự đại của chúng thực là khó chịu. Yến Lăng Vân giương hai cặp mày kiếm đáp quyết liệt:

- Tiểu sinh không phải vội vì việc ấy, đa tạ mỹ ý của nhị vị!

Tiếp đó cung tay thêm nữa chuyển thân định đi. Hai lão quỷ đưa mắt nhìn nhau một cái, lập tức lão Quỷ Cốc Tử Ma Giang trầm giọng quát:

- Tiểu tử chẳng hiểu thời vụ gì cả, lão phu đến đây là theo sở nguyện tâm sư của người, đã nói một lời là như núi không lay chuyển. Bây giờ không cần người muốn hay không muốn nữa, hãy mau theo chúng ta đi thì sẽ tốt đẹp, còn không...

Tên Kim Quang Lượng đứng cạnh cũng chõ lời vào:

- Yến huynh đệ, hai sư bá này của ta đều là có hảo ý, tuy đệ có gặp khó khăn gì đi nữa, nhị vị sư bá cũng giải quyết được. Đừng cố chấp nữa, điều này người khác cầu còn chưa được đấy.

Bất kể chúng nói gì, Yến Lăng Vân đã sinh nghi trong bụng:

"Xem ra hai lão quái này chẳng khác gì Miêu Lãnh lão ma, ta nhất định không để lọt vào tay chúng!"

Vì vậy chàng ngang nhiên đáp:

- Tại hạ xin tâm lãnh thẹn tình của các vị. Tại hạ không cần gì ở người khác, các vị về đi. Xin cáo từ!

Chàng đã chuẩn bị sẵn, tung thân hướng phía chân núi phi xuống. Theo lẽ, chàng tuy không hề có sư phụ nhưng kinh công của chàng rất cao và lại động thân trong lúc bất ngờ cố thoát thân khỏi ba ác nhân này. Nào ngờ sự thực rất kỳ quái, chàng mau, người ta còn mau hơn, chẳng những chàng chưa hề xuống được tới chân núi, mà mới động đã nhìn thấy Quỷ Cốc Tử Ma Giang chặn ngay trước mặt, cùng có cảm giác khắp bốn phương tám hướng đều có một luồng tiềm lực cản ngăn bước chân chàng không cho chàng cất bước. Tình hình ấy khiến chàng vừa kinh hoảng vừa ảo não, lập tức ngậm vận thần công, song thủ đột nhiên vùng lên phát ra Tam Âm Lục Dương chân khí đập thẳng tới trước.

Đương nhiên bấy giờ chàng đang phần nộ muốn phá vòng vây nên tận lực phát xuất kinh lực chân khí rất mạnh. Nhưng quả thật kỳ quái, chàng rõ ràng nhìn thấy chân khí của mình phát ra uy mãnh như di sơn đảo hải, nhưng lập tức chàng lại thấy tâm thần lay động dữ dội. Một tiếng ùm rất lớn, Yến Lăng Vân bị phản chấn, lực phủ ngũ tạng lộn lạo như bị xé rách, miệng chàng ứa máu tươi ngã vật xuống đất hôn mê lập tức.

Quỷ Cốc Tử Ma Giang nhìn Kim Quang Lượng cười lớn:

- Tiểu tử này cũng khá đấy! Lượng nhi, hãy mang y về núi. Chúng ta hết sợ Nam Hải Bát Quái, chúng sẽ phải đến gặp thương lượng với chúng ta thôi!

- o O o -